

Edward

Colofon

ISBN: 978 94 6365 686 3

1e druk 2024

© 2024, Ellen van Noort

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personen, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot de werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Edward

Roman

Ellen van Noort

Hoofdstuk 1

Het miezerde zacht. De kasseien glommen in het licht van de straatlantaarns. Hilde liep door de donkere, verlaten stad en genoot van de stilte. Ze haalde diep adem en voelde weer de huivering waarmee ze een uurtje daarvoor badend in het zweet wakker was geworden. Ze was die avond onrustig in slaap gevallen. Flarden rood en een kreunend geluid waren de enige herinneringen aan haar droom. Ze dook wat dieper weg in haar sjaal, die zacht aanvoelde aan haar hals. Deze was een cadeau geweest van haar vader, op kerstavond twee jaar geleden. Hij had de kleuren uitgezocht bij de kleur van haar ogen, groenbruin, waar hij zo van hield.

Ze had besloten op te staan en een stuk te gaan lopen. Ze hield van de oude stad met zijn bruggen over het diepzwarte, glanzende water. De stadspoorten, ruw en toch elegant, als waakzame ogen van de stad. Ver na middernacht was er niemand meer op straat. Het geluid van haar voetstappen klonk hol in de kleine steegjes die ze zo goed kende.

Ze ving een glimp op van haar gezicht, een weerspiegeling. Ze bleef staan om beter te kijken. Door de sporen van de regen op het zwarte raam leek haar gezicht verwrongen. Er plakte een sliert haar op haar voorhoofd, waardoor het leek alsof haar hoofd in tweeën gespleten was. Nu, in het door de wolken gedempte maanlicht, was niet te zien dat ze soms loenste. Hoewel ze er nooit mee was gepest, had ze altijd het gevoel dat mensen zagen dat ze met haar recheroog niet goed zag. Na vermoeiende dagen trok het wat naar buiten. Haar moeder had het destijds niet nodig gevonden haar met een afgeplakt brillenglas naar school te sturen. ‘Je bent mooi zoals je bent,’ zei ze altijd. ‘Dat oog trekt wel bij.’

Zelf hield ze vooral van haar neus, perfect recht, niet te groot, niet te klein. Hij stond fier boven haar smalle lippen. Ze draaide haar hoofd iets, waardoor ze de contouren van haar gezicht met wat moeite kon zien. In haar ooghoek meende ze iets te zien bewegen in de glanzende ruit. Ze draaide haar gezicht terug en zag niets anders dan het kleine winkeltje waar ze geregeld naar tweedehands boeken zocht. Het zag er eenzaam uit, zo diep in de nacht. Heel anders dan op de dagen dat ze langzaam tussen de rekken liep, de geur opsnoef van gebruikte boeken en in gedachten verdwaalde in de talloze verhalen die ze op de achterkaften las. Hele middagen had ze daar doorgebracht. Vaak was ze de tijd vergeten.

Ze had beslist nog geen slaap en besloot over de oude stadsmuur naar haar kamer terug te lopen. De toegangshekken waren om deze tijd gesloten. Ze liep een doodlopend straatje in dat naar een oude trap leidde. Een maand geleden ontdekte ze deze opgang, te bereiken via een gezamenlijke binnentuin van oude kloosterwoningen. Het klooster waartoe de woningen behoorden, was al tientallen jaren geleden in gebruik genomen door de universiteit, waar ze nu haar eerste jaar studeerde. Hoewel ze zelden hoorcolleges volgde, lukte het haar met weinig inspanning haar punten te behalen. Ze kon altijd al goed leren en sloot zich voor de tentamens vaak een aantal dagen op in haar kamer. Ook haar wvo-diploma had ze op die manier met gemak behaald, hoewel ze tot verdriet van haar moeder 'cum laude' had laten lopen.

De binnentuin was prachtig aangelegd, met buxushagen in vierkante patronen en een zonnewijzer in het midden. Grote beelden stonden her en der, de meeste modern vormgegeven. Op de dagen dat het mooi weer was, kwam ze er

geregeld. Ze vroeg zich altijd af wie er in de kleine huisjes woonden. Soms zaten de huidige bewoners op de bankjes voor de huizen. Ze groette hen altijd vriendelijk.

Ze liep de tuin door, waarbij de schaduwen van de beelden voor grillige zwarte patronen zorgden die leken te verspringen zodra ze er voorbij was. Ze vond de oude trap en stapte behoedzaam over de tweede trede, waarvan ze wist dat de stenen loslagen. De trap draaide in een spiraal omhoog, waardoor het geluid van haar voetstappen galmde. Ze meende een echo te horen. Toen ze stilhield, hoorde ze een tak kraken, daarna was het stil. Vanaf de stadsmuur keek ze uit op het park dat buiten de poorten was aangelegd. Enkele eenden zaten met hun koppen tussen hun vleugels gestoken, te slapen op het gras. De vijver lag er roerloos bij. De maan scheen bleek door een gat in het wolkendek. Het was gestopt met regenen. Ze rook de geur van de natte aarde toen ze weer afdaalde en naar huis liep. Ze voelde zich sterk en gelouterd, bang was ze niet. Ze was immers nooit echt alleen.

Hoofdstuk 2

Het was druk in de trein op weg naar haar ouders. Ze hield ervan om alleen op een klapstoel op het balkon te zitten en de wielen van de trein te voelen dreunen onder haar voeten. Nu stond ze bij de deuren, het laatste plekje dat nog beschikbaar was. Ze hield zich vast aan het koude staal van de stangen en stelde zich voor dat de deuren plots zouden opengaan tijdens het rijden. Ze zou zich van schrik vastklampen aan de paal. Die zou naar buiten draaien, waarmee ze uit de trein zou worden geslingerd. Op het andere spoor of, als ze geluk had, in het weiland langs het spoor, tussen de koeien die rustig stonden te grazen. Een licht muffe geur drong tot haar door, waarschijnlijk van de vrouw die tegen haar aan geklemd stond. Ze had een vriendelijk gezicht en dun grijzend haar, waardoorheen haar glimmende schedel zichtbaar was. De laagstaande zon verlichtte haar op momenten dat er geen huizen of bomen langs het spoor stonden. Telkens als de vrouw zich bewoog, steeg de geur op, die haar deed denken aan thuis. Aan de schuur, waarin ze zich als kind verstopte als ze alleen wilde zijn. Een geur van vocht en oud hout. Van haar vaders laarzen en ook van de dooie muis die ze op een dag vond en had begraven achter in de tuin.

De trein stopte en het balkon stroomde leeg. Ze klapte een stoeltje neer en was blij dat ze kon zitten. Alleen een jongen met dikke roodbruine krullen stond nog nonchalant tegen de wand geleund. Hij keek onophoudelijk op zijn mobiel, waarbij hij driftig met zijn duim typte en zo nu en dan glimlachte. Ze voelde weer de kriebel in haar neus, die ze de laatste tijd steeds had. Er zat een korstje diep in haar neus, dat ze er telkens uit krabde. Ze keek tersluiks naar de jongen en be-

sloot dat ze ook nu het korstje er wel uit kon peuteren. Ze hield van het bevrijdende gevoel als het loskwam en het jeuken ophield. Voor korte tijd dan. Ze hield het korstje in haar handpalm en bekeek het van dichtbij. Aan de randen was het nog zacht. Daar had het een mooie, glanzende lichtgroene kleur, waarbij het naar het midden toe steeds iets dieper rood werd. Ze bekeek het nog eenmaal goed en bracht haar hand naar het klapstoeltje. Aan de onderkant voelde ze de kop van een schroef, waar ze het korstje op plakte. Het idee dat een klein deel van haar de komende maanden, misschien wel jaren, door het land zou reizen, vervulde haar met een diepe tevredenheid.

Hoofdstuk 3

Het was stil in huis toen ze ontwaakte. Eigenlijk was het altijd stil geweest in huis. Het zachtjes rammelen van de klep in de schoorsteen van de open haard klonk vertrouwd. Als het hard waaide, klonk het geluid doordringend. Nu was het alleen te horen voor wie het kon thuisbrengen. Als klein kind stelde ze zich voor dat Sinterklaas haar op een dag een broertje zou brengen, of nog liever: een zusje. Dat laatste zei ze nooit hardop, dat zou zielig zijn voor het broertje dat nog kon komen. In plaats daarvan kreeg ze elk jaar een nieuwe pop, die nu nog steeds allemaal bij elkaar zaten op het bankje in haar slaapkamer. Ze waren nooit een hechte familie geworden, alle poppen keken stil voor zich uit.

Ze wachtte tot haar moeder haar zou roepen, stipt om half elf op zondagen. Ze had altijd een diepe bewondering gehad voor haar moeder, die bijna nooit haar kalmte verloor. Van haar gezicht was niet af te lezen of ze bang was, of verdrietig. Wanneer ze blij was, zag je het als je haar goed kende. Aan de kleine rimpeltjes die dan verschenen om haar ogen. Alleen wanneer het niet lukte om op afgesproken tijden aanwezig te zijn, kon haar moeder boos worden. Dat zag je aan haar handen, die dan kortere en felle bewegingen maakten. Anders dan het gelijkmatige tempo waarin ze normaliter alles deed. Vrijwel nooit kwam Hilde te laat, ze deed haar best om haar moeder niet kwaad te maken. Wanneer dat onverhoopt toch gebeurde, kon het uren duren voor haar moeder weer haar rustige zelf was. Aan haar vader zag ze dat hij het opmerkte, hij werd nog stiller dan anders. Hij leek te wachten tot de bui overwaaide.

‘Hilde!’ Haar moeder riep haar, zoals altijd, van onderaan de trap.

Haar vader zat te lezen toen ze beneden kwam en volgde haar met zijn ogen. ‘Fijn dat je thuis bent,’ zei hij met een glimlach. Hoewel ze die glimlach van hem kende, overviel haar plots het gevoel dat hij het niet tegen haar had. Een korte streling over haar arm deed haar verstijven.

‘Koffie of thee?’ riep haar moeder vanuit de keuken. ‘Een gebakken of gekookt eitje?’

Ze schudde het gevoel van zich af en liep de keuken in. De bruine kastdeurtjes waren nodig aan vervanging toe. Het was lang geleden dat haar ouders überhaupt iets aan het huis hadden gedaan. ‘We gaan opruimen en verbouwen als jij het huis uit gaat,’ had ze jarenlang gehoord. Sindsdien was er niets veranderd.

‘Fijn dat je thuis bent,’ zei haar vader opnieuw, nu wel tegen haar. ‘Hoe gaat het met je studie?’

Ze zaten op hun vaste plek aan de keukentafel, die haar moeder had gedekt.

‘Goed hoor, niks bijzonders, eigenlijk. Ik lig redelijk op schema.’ Ze vertelde over haar colleges en de practica die ze volgde en dacht aan haar laatste practicumgroep. Ze had weer bij haar in de groep gezeten, de vrouw die ze al een tijdje met meer dan gewone interesse bekeek. Ze had een lief gezicht, wat warrige krullen en bruine ogen die haar soms indringend aankeken, maar haar meestal niet echt leken te zien. Hilde had tijdens de bijeenkomst zitten fantaseren hoe ze met haar in contact zou kunnen komen. Telkens wanneer de bijeenkomst afgelopen was, vertrok ze direct, waardoor ze geen gelegenheid kreeg om een praatje te maken.

‘Wilde je nu een gebakken of een gekookt eitje? Ik heb een gebakken ei voor je, ik wist het niet meer.’

‘Het was gekookt, maar dit is ook goed, mam,’ zei Hilde, terwijl ze bedacht hoe vaak dit al was voorgekomen. Toen ze

nog thuis woonde, kon ze zich er inwendig heel erg kwaad over maken, maar inmiddels had ze het losgelaten. Haar moeder bedoelde het goed.

‘Wij gaan straks naar opa,’ zei haar vader, ‘zin om mee te gaan?’

Afgezien van het feit dat het haar irriteerde dat ze weggingen, net nu ze weer eens een weekend thuis was, had ze ook geen zin om mee te gaan. Ze had hem nooit gemogen, de vader van haar moeder. Op de een of andere manier kon hij haar altijd zo duister aankijken, ze voelde zich er heel ongemakkelijk bij. Ze wist eigenlijk niet veel van hem, noch van haar moeders jeugd. Haar oma was overleden toen haar moeder zestien was, borstkanker, uitgezaaid. Haar moeder werd geacht voor haar zusje te zorgen, omdat haar vader moest werken. Haar moeder vertelde niet over vroeger. Hilde had er ook nooit naar gevraagd. Nu ze ouder werd, vroeg ze zich af hoe dat voor haar moeder geweest moest zijn.

‘Nee, ik moet nog studeren,’ zei ze, bang om haar ouders teleur te stellen. ‘Hoe laat zijn jullie terug?’

‘Voor het avondeten zéker,’ zei haar moeder.

Ze had ook niet anders verwacht; haar moeder hield niet van buiten de deur eten. ‘Wat eten we vanavond?’

‘Ik heb hachee gemaakt,’ antwoordde haar moeder, ‘ik dacht dat je dat wel lekker zou vinden.’

‘Jazeker, lief van je.’ Ze informeerde hoe het met de ouders van haar vader ging, waarna ze met elkaar de tafel afruimden.

Nadat haar ouders vertrokken waren, liep ze een tijdlang doelloos door het huis. Ze had geen zin om te studeren en haar kamer was nog koud van het open raam vannacht. Ze draaide de verwarming open. Voor de verwarming stond een lattenbankje. Het was nog van haar oma geweest, haar vaders moeder. Alle poppen zaten hierop, tegen elkaar aan gezakt,

groot en klein door elkaar. Haar eerste poppen hadden nog namen gekregen. Toen ze ouder werd, was ze daarmee gestopt. Haar eerste pop heette Liesje, met twee gele vlechtjes en blauwe oogjes, een lappenpop. Daarnaast zat Liesje 2, zij zag er hetzelfde uit, alleen veel schoner. Haar ouders hadden destijds twee dezelfde poppen gekocht. Haar vader was altijd bang geweest er een te verliezen, waardoor ze verdrietig zou kunnen geworden. Dat was nooit gebeurd, Liesje 2 had de kamer nooit hoeven verlaten. Naast Liesje zat Edward, een levensechte pop die kon huilen en lachen. Zijn ogen konden rollen. Vroeger vond ze dat grappig. Vaak had ze hem door elkaar geschud, zodat zijn ogen alle kanten op gingen. De poppen keken haar niet aan, alleen Edward leek haar te volgen met zijn ogen. Het gaf haar een onaangenaam gevoel. Vreemde naam eigenlijk, dacht ze, voor een kinderpopp.

Ze ging haar kamer uit en liep de trap op naar boven. Ze was lang niet op zolder geweest. De werkkamers van haar ouders bevonden zich naast elkaar. In het midden van de zolder zat een luik in het plafond, waardoor je de vlivering op kon klimmen. Op weg naar het luik, keek ze met een schuin oog de werkkamer van haar moeder in. Altijd even opgeruimd, heel anders dan hoe haar eigen bureau er doorgaans uitzag. Daar hadden ze vroeger wát ruzie over gehad, haar moeder en zij. Het lukte haar niet om haar kamer langer dan een paar uur opgeruimd te houden. Ze was desondanks nooit wat kwijt. Alleen haar allereerste dagboek was ooit verdwenen. Ook na lang zoeken had ze het niet teruggevonden, wat haar enorm speet. Ze wist nog vaag dat ze er dingen in had geschreven die belangrijk waren. Ze wist alleen niet meer wat.

Ze trok het luik met een touwtje open en met een vaart kwam de vlizotrap naar beneden. Ze kon hem nog net opvangen met haar andere hand. Ze was vergeten dat de trap loszat.

Tot ergernis van haar moeder had haar vader hem nooit vastgezet met een haak. Hoewel hij altijd bang was geweest voor ongelukken, was deze klus hem blijkbaar ontgaan. Ze klom de trap op en vond met haar vrije hand het lichtknopje. Na wat geflikker sprong de felle tl-lamp aan. Het rook er muffig, naar oud tentdoek, wat herinneringen aan hun kampeervakanties opriep. Ze bleef bovenaan zitten met haar benen in het trapgat. Ze kreeg het benauwd en duwde de herinneringen weg.

Op handen en knieën kroop ze over de vliering, terwijl ze zich afvroeg wat ze hier eigenlijk zocht. Bij een doos met de keurig geschreven tekst '*Gordijnen*' ging ze op haar billen zitten, waarna ze de doos openmaakte. Ruwe gordijnstof duwde zichzelf naar buiten. De oranje en bruine cirkels die erop stonden, lachten haar toe. Ze keek wat beter. Het leek of ze haar een knipoog gaven en daarmee wilden zeggen: 'Wij delen een geheim en zullen dat niet verklappen ...' Ze vroeg zich af wat het geheim zou kunnen zijn en in dezelfde seconde bedacht ze dat haar ouders de gordijnen voor een goed bedrag zouden kunnen verkopen op Marktplaats. Helemaal weer in, deze oude stof. Ze kreeg de gordijnen met enige moeite weer terug in de doos, waarna ze de flappen van de deksel in elkaar haakte.

Ze keek om zich heen. Een rotansetje van twee stoelen met een glazen tafeltje. Versleten campingstoeltjes waar ze altijd zo'n hekel aan had, omdat je bovenbenen na een halfuur zitten waren afgekneld door de voorste metalen stang. Bij het opstaan gingen je voeten tintelen en moest je heel voorzichtig lopen om niet te vallen. Een lichtblauwe koelbox die nooit groot genoeg was, zodat de kaas vaak buiten moest liggen. Zogenaamd koel onder de overstekende vouwwagen. De geur van de zwetende kaas kwam weer terug zodra ze eraan dacht en maakte haar licht misselijk.

Onder de achterste balk zag ze een doos met het opschrift 'Babykleertjes' in een handschrift dat ze niet herkende. Dat van haar moeder was altijd keurig, recht, alsof het gedrukte letters waren. Dat van haar vader schuin, met puntige uithalen. Dit handschrift zag er slordig uit, alsof de tekst gehaast was neergekrabbeld. Ze kroop onhandig om de ingeklapte kinderstoel heen. 'Zo makkelijk voor de kleinkinderen later,' hoorde ze haar moeder in gedachten zeggen. Ze opende de doos en herkende het roze pakje met gele stipjes van de foto's uit haar eerste fotoalbum, toen haar ouders nog elk glimlachje vastlegden. Ze wist niet dat haar ouders dit nog allemaal hadden bewaard. Rompertjes, een schattig klein mutsje met kwastjes aan weerszijden, een groen jurkje met roesjes. Hoezeer haar moeder ook haar best had gedaan om een 'echt meisje' van haar te maken: het was niet gelukt. Ze droeg het liefst stoere, comfortabel zittende broeken, grove truien, eenvoudige T-shirts en stevige schoenen.

Net toen ze de doos wilde sluiten, zag ze een klein stukje lichtblauwe stof onder in de doos. Ze hield met haar ene hand de bovenliggende kleertjes weg en haalde tot haar verrassing een heel klein rompertje tevoorschijn, maatje 44. Daaronder lag een superklein mutsje, ook lichtblauw. Voor zover ze wist, was ze bij haar geboorte 54 centimeter geweest. Zo'n klein maatje, dat was vast een vergissing geweest. Ze stopte de kleertjes terug en keek nog eens om zich heen. Ze hoopte stiekem dat haar ouders zelf al eens naar de plaatselijke stort zouden gaan om het een en ander weg te doen. Ze stelde zich voor dat zij, als enig kind, na de dood van haar ouders alles zou moeten opruimen. Het riep een vreemd gevoel van verlatenheid in haar op.

Net toen ze de vlizotrap afklom, hoorde ze door het geopende raam van de zolder de auto van haar ouders de oprit

op rijden. Waren ze nu al terug, dacht ze, ze had blijkbaar een lange tijd op de vliering doorgebracht. Het grind knerpte onder de banden. Zoals meestal reed haar moeder. Ze hoorde dat aan de manier waarop ze de handrem aantrok, met een korte, felle ruk. Op dezelfde manier gooide ze haar portier dicht. Haar vader deed hem juist altijd heel behoedzaam dicht, alsof hij hem geen pijn wilde doen. Met als gevolg dat hij het negen van de tien keer opnieuw moest doen, omdat het portier niet goed dichtzat. Dit tot ergernis van haar moeder, die de auto dan al had afgesloten.

Ze sloot snel het luik en liep de trap af, met ergens het gevoel dat ze iets had gedaan wat verboden was. Zoals ze vroeger ook had wanneer ze aan de dropjes had gezeten, die haar ouders steeds op een andere plek verstopten. Alsof zij ze dan niet vond.

‘Hoe was het bij opa?’ Terwijl ze het vroeg, realiseerde ze zich dat het antwoord haar niets kon schelen.

‘Goed,’ zei haar moeder, die gelukkig niet verder uitweidde. ‘Hoe was je middag, beetje opgeschoten?’

Ze bedacht net op tijd dat ze had willen studeren en mompelde iets wat het midden hield tussen moeite met concentreren, lange teksten en toch wel tevreden.

‘Mooi,’ zei haar vader afwezig, alsof hij naar een wat mistig schilderij achter haar stond te staren.

Na het eten deden ze een spelletje mahjong, dat zoals altijd door haar moeder gewonnen werd. Dit nadat ze eerst omstandig had aangekondigd dat ze nog nooit zulke slechte stenen had gekregen. Haar vader gaf Hilde daarbij net als vroeger een knipoog, waarbij het deze keer meer leek op een kramp in zijn wang. Vroeger bewonderde ze hem daar altijd om. Eindeloos had ze als kind voor de spiegel staan oefenen om dezelfde knipoog als haar vader te kunnen geven. Het gaf

haar altijd een veilig en vrolijk gevoel. Het was haar nooit gelukt. Dat wil zeggen, omdat ze steeds haar twee ogen tegelijkertijd sloot, had ze nooit kunnen zien hoe ze eruitzag bij zo'n veilig, vrolijk gevoel.

Hoofdstuk 4

Terwijl ze in bed lag te luisteren naar de steeds luider rammelende schoorsteenklep en de slaap niet kon vatten, bedacht ze ineens dat ze het licht op de vliering in de haast niet had uitgedaan. Hoewel ze zichzelf probeerde gerust te stellen en zich voornam het morgen uit te doen, slopen er toch akelige beelden haar hoofd binnen. De flikkerende tl-lamp die alsmaar warmer werd en net iets te dicht bij een laken hing. Een klein sliertje rook dat uit het laken opsteeg. Een vonkje dat van de tl-buis oversprong naar de oude, kurkdroge synthetische vloerbedekking. Beelden van een brandende vliering met genoeg oude spullen om het hele huis in lichterlaaie te zetten.

Ondanks de kou en de weerzin die ze voelde om uit bed te stappen, besloot ze toch de lamp uit te doen. Ze opende zachtjes haar slaapkamerdeur, waarbij ze hem in de sponning duwde voordat ze de klink naar beneden deed, om kraken te voorkomen. Het was stil in huis. De wind was even gaan liggen. De trap naar zolder voelde kil aan. Haar ouders hadden hem nooit willen bekleden: zonde van het geld omdat hij toch niet in het zicht lag. Ze hield haar adem in terwijl ze het luik heel zachtjes opentrok en de trap opving, die weer naar beneden gleed. Vreemd, het was donker op de vliering.

Ze klom snel de trap op en zocht naar het lichtknopje. Ze gleed met haar hand over de ruwe balk en merkte dat ze kippenvel had. Het tochtte hier boven. Daar zat het knopje. Ze deed de tl-lamp aan. De flikkeringen gaven schaduwen die de vliering een heel ander aanzien gaven. Hij leek groter, onbekend ook. Had ze zich vergist en toch de lamp die middag al uitgedaan? Net toen ze zich omdraaide en de lamp uitdeed,

hoorde ze een zacht kreunend geluidje uit de verste hoek komen, daar bij de achterste balk. Ze verstarde en luisterde met ingehouden adem. Een balk kraakte, de wind trok weer aan. Snel klom ze de trap af en sloot het luik. Er kwam een zacht snorkend geluid uit de slaapkamer van haar ouders, dat haar geruststelde. Haar ouders beweerden van elkaar dat ze snurkten. Volgens haar was het haar moeder.

Ze ging haar slaapkamer in en sloot de deur achter zich. Alle poppen sliepen, alleen Edward was wakker. Het maanlicht scheen glanzend op het wit van zijn ogen, waarmee hij haar volgde toen ze in bed kroop. Ditmaal vond ze het een geruststellende gedachte dat hij over haar waakte.

Hoofdstuk 5

Hoewel ze ambivalent was over haar deelname aan de Nicaragua-werkgroep, keek Hilde ernaar uit om vanavond naar de maandelijkse vergadering te gaan. Eenmaal terug op haar studentenkamer had ze zich twee dagen lang opgesloten om te studeren. Ze hield van de stilte om zich heen wanneer ze moest leren. Nu werd het echter wel weer tijd om een ander gezicht te zien dan alleen haar eigen bleke gelaat in de spiegel boven haar wastafel. Ze betrapte zich er regelmatig op dat ze hardop tegen zichzelf begon te praten als ze te lang alleen was. Haar woorden en zinnen weerkaatsten tegen de wat smoezelig geworden, ooit glanzend witte keukenkastjes van haar pantry en echoden binnen in haar hoofd. Sommige woorden bleven urenlang hangen, waarbij ze zo tastbaar en dik werden, dat zij ze bijna kon proeven op haar tong.

Ze at snel een boterham met pindakaas en trok haar jas aan. De werkgroep vergaderde in het plaatselijke buurtcentrum, in een klein zaaltje op de tweede verdieping. Ze rende de stenen trap op, haar voetstappen klonken hol. Ietwat bezweet kwam ze binnen, om zoals gewoonlijk te ontdekken dat ze er als een van de eersten was. De oprichter, ook De Voorzitter van de werkgroep, was al binnen en deelde net de agenda uit.

‘Buenas noches,’ groette hij haar. Hij was net terug van een drie maanden durende rondreis door Midden-Amerika en gaf aan moeite te hebben om van zijn vloeiend gesproken Spaans terug te schakelen naar het Nederlands.

Ze vond het nogal aanstellerig klinken en ergerde zich ook aan zijn grofgebreide veelkleurige mutsen en truien, die hij ’s zomers en ’s winters droeg. Eind dertig en nog geen fatsoen-